

като фурми, и съ австрийски пендари въ срѣдата. Втората и третата връви — само съ жълтици съ по нѣколко пендари въ срѣдата.

Кръчмарката отиде при туриститѣ, поздрави ги съ „добре сте дошли“ и подаде ржка на всички.

— Какво ще заповѣдате? Ще пийнете ли нѣщо? Имаме всичко. Далъ Господъ всичко. Имаме и ракия и конякъ.

— Искаме да се нахранимъ малко, госпожо, — заяви една отъ женитѣ.

— И храна ще се намѣри, отговори кръчмарката. — Ако не бързате много, следъ половинъ часъ ще дойде отъ фурната печено агне.

Туриститѣ радостно се спогледаха и само съ погледъ се разбраха, че случаятъ не трѣбва да се изпуска.

— Добре, госпожо, агнето е наше, заявиха туриститѣ.

— Имаме и вино, и хубаво. Чисто е. Нищо не сме туряли въ него.

Мнозина отъ компанията се спогледнаха и усмихнаха и кръчмарката помисли, че туриститѣ се зарадвали нѣ само отъ агнето, но и отъ това, че намиратъ въ селото и хубаво вино.

— Добре, госпожо, вземаме си бележка, каза най-стариятъ туристъ, господинъ нѣкакъвъ, съ широка посивѣла брада.

Още при появата си предъ гоститѣ-туристи, съ това що бѣ накичила себе си, кръчмарката направи поразително впечатление. Особено на женитѣ. Златнитѣ гривни и пръстени съ едри смарагди, рубини и изумруди, блещѣха по дветѣ ѝ ръце. Брожкитѣ, герданътъ съ тритѣ реда злато, всичкиятъ тоя накитъ, който струва най-малко половинъ село, можеше да удиви не само женитѣ.

Женитѣ не можаха да устоятъ на изкушението да пипнатъ поне съ пръсти тия огнени съблазни и задържаха повечко кръчмарката. Тѣ огледаха и опипаха всички ценности, разпитваха кръчмарката, а тя, горда, даваше сведения, кое отъ кжде го има и по какъвъ случай.

— Срѣдната връвъ отъ гердано ми е отъ годежо още. Долния съмъ го събирала сама, парче по парче. Обицитѣ мжжѣ ми ги донесе отъ Пловдивъ — Отъ тамъ ми е купилъ и гривнитѣ. Пръстениитѣ и брошкитѣ ми донесе отъ София, като бѣше депутатинъ, да посрѣща князо. Ето тоя пръстенъ ми е отъ кума, а тоя пѣкъ, зеленио, — отъ кумицата, кога кръсти първото ми дете.

— А зърната, госпожо? Какви хубави зърна!

— Зърната... отъ свекърѣ, Богъ да го прости, онъ ми ги донесе отъ Цариградъ, — съ нѣкакво смирение предъ спомена за свекѣра, заговори признателната снаха. — Още като похождаше